

der, som jeg har høvdet, altid vil gives Løslighed for Thyendet til at komme til Byen og gøre deres nødvendige Indføb.

B. Solm: Sa, jeg skal bemærke til det ærede Medlem fra Odense (Christiansen), at naar man stiller sig saa overlegent frem, som han gjorde lige over for mig, idet han jagde, at det, jeg var kommen med, var saa løst og let og havde ikke nogen som helst Betydning — derfor vilde han ikke bestæftige sig med det, — saa maatte det være hans Pligt at komme med noget, der var vægtigere. Det kan jo ikke nytte noget, at det ene Medlem siger om det andet: Det, han sagde, var der ingen Mening i, derfor vil jeg nu ogsaa komme med noget, som der ingen Mening er i. Det kommer der ikke stort ud af. Jeg havde troet, vi havde faaet et Foredrag af det ærede Medlem, som havde bevist denne Lovs Godhed og Brugbarhed og slaaet mine Beviser ned. Men jeg hørte ikke, at det ærede Medlem havde noget som helst andet at sige end, hvad hans Meningsfælle fra Slagelse (B. Nielsen) fremkom med, nemlig om Familielivet; de unge vilde ty til deres Familie Suleasten; det var hans Argument; medens jeg vilde binde dem til Butikkerne, vilde de ærede Medlemmer lade dem gaa hjem til deres Forældre. Det forekommer mig ikke at være noget saa forfærdelig godt Argument, thi selv om de ikke komme hjem før Kl. 9 i Stedet for Kl. 7, tror jeg nok, de kunde vente med Sulegrøden, og Familiens Skød vil ikke blive særlig mindre righoldigt for det. Det er jeg aldeles overbevist om, saa det forekommer mig, at de Indvendinger, jeg fremkom med mod Lovforslaget, at det vil berøve mange handlende Indtægter, vare nok saa vægtige som det Argument, der hentes fra Familielivet. Saa talte det ærede Medlem noget om, at der var nogen, som havde talt om Svir og Drif. Jeg ved ikke, hvem der har sagt det. Jeg har i alt Fald ikke gjort det. Maaſte det var det, det ærede Medlems Meningsfælle fra Slagelse sigtede til, naar han talte om „luste sig“ og „gaa i Byen“. Det ved jeg ikke, og dersom det ærede Medlem er særlig ondskabsfuld overfor sine Meningsfæller, angaar det ikke mig; jeg har ikke strejset ind paa det Omraade, det maa blive en Sag mellem de Herrer. Jeg skal saa ogsaa lade de Indvendinger

ligge, sora han kom med, thi det forekommer mig ikke, de havde stort paa sig.

Jeg har fremført før, hvad jeg havde at sige imod Lovforslaget, og skal nu kun udtale mig om, hvad der er fremkommet siden af Betydning for mig. Der er da først det ærede Medlem for Langeland (Brandes). Han udtalte, at han troede nok, at Socialdemokraterne havde taget noget forkert paa denne Sag, da de havde indbragt Lovforslaget her i sin Tid under Form af et Helligdagslovsforslag og mente, at vi hellere skulde have kaldt det Forslag om Arbejdsfrihed; det havde været mere passende. Maaſte har det ærede Medlem Ret, men jeg kan saa spørge: Tror han, vi havde naaet længere ved at give det en anden Titel? Det tror jeg ikke, han kan give os noget som helst Haab om. Vore Forhold ere saa jammerlig smaa her i Landet, at man maa søge paa saadanne Spørgsmaals Omraade som dette her at komme ind under de Former, som nu en Gang ere tilstede, søge at slippe ind paa et eller andet Sted, hvor der muligvis kunde være lidt at faa. Og hvor det ikke gælder absolut principielle Spørgsmaal — thi der gaar jeg ikke paa Akford — men hvor det gælder om at vedde lidt her og der, vil jeg være med til at forhandle, ligesom det ærede Medlem tit har været det. Han er jo en Forhandlingsmand af første Klasse. Hvorfor skulde saa vi Socialdemokrater ikke forhandle paa det bestaaende Grundlag og søge at tilvende os lidt paa et eller andet Omraade, naar det kunde ske i en Form, der passer til den bestaaende Lovgivning, ved Tillæg og Forandringer eller ved at sætte noget andet i Stedet for det, som allerede er. Det plejer altid at finde et villigere Øre, end naar man kommer med noget ganste nyt. Det ærede Medlem vil sikkert ikke kunne paavise, at vi vilde være komne videre i nogen Retning, end vi ere komne, selv om vi havde kaldt det et Forslag til Lov om Arbejdsfrihed. Jeg kan sympatiere dermed, det erkender jeg, og jeg indrømmer, at jeg hellere havde gaaet den Vej end at indbringe et Forslag, som kaldes en Helligdagslov; men med Hensyn til selve det principielle, over for det, som nu en Gang skulde være det gældende i en saadan Lov — enten den nu skulde kaldes en Lov om Arbejdsfrihed paa Helligdagene eller noget andet — tror jeg